

Για το Δάσκαλο Μιχαλάκη Ι. Μαραθεύτη

Του Αντρέα Κ. Φυλακτού

Έμπαινε μαζί μας μέσα στα όνειρά μας και μας καθοδηγούσε με το άψογο ήθος του στους κόσμους που εμείς πλάθαμε με τη νεανική μας φαντασία, δίνοντάς τους περιεχόμενο και κύρος. Ήταν ο Δάσκαλος που διέκρινε μέσα στα έκπληκτα μάτια μας, που άνοιγαν διάπλατα εξαιτίας της δικής του διδασκαλίας, την εύπλαστη ψυχή μας και προσπαθούσε με τη δική του επιστημονική κατάρτιση, το δικό του επιστημονικό ήθος και τη δική του άσκηση της αρετής, τα τρία ισχυρά όπλα της δικής του προσωπικότητας, να μας χαράξει το δρόμο που θα ακολουθούσαμε. Και που δεν ήταν άλλος από το δρόμο της αρετής. Πάνω απ' όλα και πριν από όλα, έπρεπε να μας συμπαρασταθεί στον αγώνα μας για τη διάπλαση του χαρακτήρα μας, του ήθους και της ηθικής, του γνώμονα της αξιοπρεπούς πορείας στη ζωή. Δε μας μετέδιδε φιλολογικές γνώσεις μόνο, αλλά κυρίως ιδανικά, ηθικές αρχές και αξίες, όλα εκείνα τα ιδεώδη και τις αρετές της ελληνικής παιδείας και της ορθόδοξης παράδοσης, όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που δίνουν στον άνθρωπο την πραγματική εσωτερική ομορφιά του και που τον κάνουν να ξεχωρίζει από τα άλλα δημιουργήματα.

Εργάστηκε για την Παιδεία του τόπου μας με πραγματική αφοσίωση, με πίστη, με σεμνότητα, με ευγένεια. Κυρίως, με ειλικρίνεια, η οποία έβγαινε μέσα από τον εσωτερικό του κόσμο αυθόρμητη και αβίαστη, χωρίς ψιμύθια και χωρίς προσωπίδες. Και αυτό το καταλαβαίναμε όλοι οι μαθητές του, όσο μικροί στην ηλικία και να είμαστε, και για το λόγο αυτόν τον πιστεύαμε και τον αγαπούσαμε. Ένωθε το χρέος του απέναντι στη νέα γενιά πόσο βαρύ και ασήκωτο ήταν, αλλά ποτέ δε ζήτησε να το αποσείσει: αντίθετα, το κράτησε στις πλάτες του με όλες

του τις δυνάμεις. Κυρίως, με την ανεξάντλητη δύναμη της ψυχής του. Και χαιρόταν πραγματικά με τη δουλειά που έκαμνε στο σχολείο.

Όπως η μνήμη ενός από τους πρώτους μαθητές τού τότε νεαρού φιλόλογου στο Ελληνικό Γυμνάσιο Πάφου, αρχές της ανήσυχης δεκαετίας του '50, συχνά τον επαναφέρει, μπορεί να βεβαιώσει πως αγαπούσε τους μαθητές του και πως ήταν αυστηρός μαζί τους. Όσο αντιφατικό και αν φαίνεται αυτό, ως καλός και επιδέξιος Δάσκαλος, κατάφερε με εξαιρετική ικανότητα, να συνδυάζει την αγάπη με την αυστηρότητα. Όταν μας δίδασκε, στο τέταρτο τμήμα της πρώτης τάξης του Γυμνασίου, επικρατούσε απόλυτη ησυχία, παρά το γεγονός ότι ήμαστε πολλοί και ζωηροί, γύρω στους σαράντα μαθητές. Τα αρχαία ελληνικά, για παράδειγμα, με την αποστήθιση των κανόνων της γραμματικής, με την κλίση των τριτόκλιτων ουσιαστικών ονομάτων ή των συνηρημένων ρημάτων, που έπρεπε να απαγγέλλονται στο συνηρημένο και στον ασυναίρετο τύπο, με την τιμωρία που ακολουθούσε αν ο μαθητής έκανε το παραμικρό λάθος στην κλίση, σίγουρα δεν ήταν πάντοτε και το πιο ευχάριστο μάθημα. Ήταν, ακόμη, και η διαφορά στη διδασκαλία των μαθημάτων από εκείνη του δημοτικού σχολείου που δημιουργούσε, τουλάχιστο στα πρώτα μαθήματα στο Γυμνάσιο, επιπρόσθετες δυσκολίες. Ο ικανός νεαρός φιλόλογος κατάφερε να μας κάνει να αγαπήσουμε το μάθημά του και να παρακολουθούμε τη διδασκαλία του με πολύ ενδιαφέρον. Η σχέση μας μαζί του ήταν φιλική και νιώθαμε τη στοργή του κ. Μιχαλάκη –έτσι τον φωνάζαμε – να μας περιβάλλει για όσο χρόνο ήταν ο φιλόλογός μας.

Όταν διορίστηκε Καθηγητής στην Παιδαγωγική Ακαδημία και, υστερότερα, όταν ανέλαβε τη διεύθυνσή της, όλοι οι μαθητές του είπαμε πως ήταν ο πιο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση. Τώρα πια θα ήταν ο Δάσκαλος των δασκάλων. Τώρα, θα δίδασκε αυτούς που θα δίδασκαν στα δημοτικά σχολεία την επομένη γενιά των ελληνόπουλων της Κύπρου. Και εδώ, ο Μιχαλάκης Ι. Μαραθεύτης διέπρεψε, για τρεις δεκαετίες περίπου.

Μετά την αφυπηρέτησή του, διδάσκει και πάλι: με το παράδειγμά του, με τα γραφόμενά του, με το επιστημονικό του ήθος, με την ευσυνειδησία και την εργατικότητά του, με τις αρετές του, με την προσφορά του στα κοινά. Ως ένας γεννημένος Δάσκαλος, δεν ξεχνά ποτέ ποιος είναι και ποιο είναι το χρέος του στην κοινωνία που ζει.

Αντρέας Κ. Φυλακτού,
Λευκωσία, του Απόστολου Ανδρέα, του 2009.

Πηγή: churchofcyprus.org.cy